

Phần 10

Vĩnh Nguyên sắp xếp lại tất cả đồ đạc trong nhà. Anh cảm thấy vui khi ở bên cạnh Hoa Cúc:

- Em xem anh làm như vậy có được không?

Hoa Cúc cười thật tươi:

- Anh làm tất nhiên là được rồi. Số một đấy?

- Này, em đừng có ép lòng để mà nói như vậy đâu nha!

Vênh mặt, Hoa Cúc nói:

- Em chưa bao giờ nói sai sự thật cả. Anh có tin như vậy không hả?

Vĩnh Nguyên rót cho mình ly nước lọc, uống một hơi cạn sạch. Anh nói với cô:

- Thì tin chứ! Và anh nghĩ mình cũng đâu đến nỗi vụng về:

- Hừm, lại tự tin nữa rồi!

Vĩnh Nguyên cười thật đẹp:

- Lâu lâu cũng nên để cho anh “tự kiêu” một chút nhé!

Hoa Cúc cũng cười:

- Tha cho anh đó!

Cả hai cùng cười vui vẻ. Bà Hoa Mai bước ra:

- Vào ăn cơm đi hai con!

Vĩnh Nguyên đưa tay sờ vào bụng:

- Nghe bác nhắc tới cơm thì cái bụng của con nghe đói liền.

Hoa Cúc sợ anh đói thật, nên đứng lên giục:

- Vào đi anh, để bụng đói sẽ đau bao tử đó.

Vĩnh Nguyên nói vui:

- Anh đau rồi!

Cô ngạc nhiên nhìn anh:

- Anh đau gì cơ?

Thoáng thấy bà Hoa Mai đã khuất vào trong, Vĩnh Nguyên nói khẽ:

- Là anh đang đau tim đó.

Hoa Cúc chu môi:

- Nguyên nhân không phải do em là được rồi.

- Nhưng em chạy tội không có thoát được đâu.

Hoa Cúc cười hì hì:

- Tại sao cơ?

- Tại vì anh mới bị đau tim đây mà thôi.

- Á, anh đổ thừa cho em hả?

Vĩnh Nguyên cùng cô bước xuống phòng ăn:

- Vậy còn chối được sao?

- Em...

Bà Hoa Mai xua tay:

- Thôi, đừng có đổ qua đổ lại nữa. Ăn đi các con.

Hoa Cúc thò tay bốc một cọng rau liền bị Vĩnh Nguyên bắt gắp. Anh đưa tay đập nhẹ vào tay cô:

- Ê, đừng. “ung vắn” chứ?

Hoa Cúc chu môi cãi lại:

- Em đâu có ăn vụng, em ăn có cả anh và mẹ nhìn thấy cơ mà.

- Ai lại ăn bốc như vậy bao giờ. Xấu ghê!

Bị quê độ, Hoa Cúc tìm cách chống chế:

- Em chỉ muốn nếm thử xem mẹ làm có ngon không đó thôi.

Vĩnh Nguyên gật gù:

- Thì ra là như vậy. Nhưng anh thấy món nào bác nấu cũng ngon cả.

Bà Hoa Mai vui vẻ nói:

- Ngon thì ăn nhiều đi con!

Thấy bà gấp thức ăn nhiều cho anh. Hoa Cúc nũng nịu nói:

- Mẹ thiên vị ghê. Quý khách hơn con gái của mình.

Bà Hoa Mai nở nụ cười tươi:

- Đây là phần của con đây!

Vĩnh Nguyên nhìn cô chế nhạo:

- Ai lại so bì với khách kỳ thế nhỉ?

- Ừ, em vậy đó.

Đang vui, bà Hoa Mai lại nói:

- Ăn cơm xong, con nên về nhà kéo mẹ con trông.

Vĩnh Nguyên gật đầu vâng lời:

- Vâng, con sẽ về hăng phim xem có việc gì làm không.

Bà Hoa Mai khuyên anh:

- Làm con cái đừng nên để cho cha mẹ phiền lòng. Cha mẹ là người thương yêu mình nhất.

Vĩnh Nguyên rất hiểu điều đó, anh lại nói:

- Con chỉ sợ về đó gặp lại Mỹ Hằng lắm. Thật sự con không muốn.

Bà Hoa Mai khuyên:

- Trốn được một lần thôi. Con đâu thể trốn được suốt đời. Con nên về gặp Mỹ Hằng giải quyết đầu đó cho ổn thỏa đi.

Vĩnh Nguyên gật đầu:

- Vâng, con sẽ tìm gặp Mỹ Hằng để nói Hoa Cúc cảm thấy xấu xang:

- Anh à! Em thấy anh nên về mà an ủi Mỹ Hằng đi. Đừng làm như thế tội lắm!

Vĩnh Nguyên lắc đầu từ chối:

- Anh hiểu cô ấy nhiều hơn em mà. Làm sao anh có thể tìm thấy hạnh phúc bên một cô gái suốt ngày chỉ biết đua đòi như thế?

- Nhưng dù sao giữa hai người cũng còn có nhiều kỷ niệm.

- Anh không chối bỏ điều ấy. Nhưng cứ bảo anh phải vì những kỷ niệm ấy mà gắn bó với cô ấy suốt đời thì không thể.

Bà Hoa Mai là người hiểu chuyện nên gật đầu nói:

- Con nói rất phải! Ta hiểu điều con nói và rất thông cảm cho con. Nhưng cha mẹ con thì sao?

Vĩnh Nguyên nhìn bà một cách mếu mòi - người hiểu chuyện thì lúc nào cũng bao dung, vị tha.

- Bác và em hãy an tâm. Con sẽ có cách dàn xếp ổn thỏa.

Bà Hoa Mai lại nói:

- Chẳng hiểu sao ta vẫn thấy mình có tình cảm đặc biệt với Mỹ Hằng.

Hoa Cúc hiểu ý mẹ nên nói:

- Chị Hoa Huệ của con hiện trôi nổi nơi nào không biết. Nếu tìm được chắc là vui lắm đó mẹ.

Bà Hoa Mai chột buồn:

- Hai mươi mấy năm mẹ đã cố ý tìm kiếm, nhưng vẫn bật tăm.

Vĩnh Nguyên vội trấn an:

- Con nghĩ nếu chị ấy còn sống nhất định có ngày bác sẽ gặp lại chị ấy mà thôi.

Bà Hoa Mai gật gù:

- Bác cũng tin điều ấy.

Hoa Cúc ôm vai bà:

- Linh tính của người mẹ rất linh đó mẹ.

Bà Hoa Mai bật cười:

- Hai đứa an ủi ta đó mà thôi. Nhưng ta vẫn còn hy vọng để mà chờ đợi.

Vĩnh Nguyên vừa ăn vừa nói:

- Món nào bác nấu ăn cũng ngon cả.

Bà Hoa Mai nói thật lòng:

- Nếu thế thì ăn nhiều vào đi con. Ăn nhiều đi!

Vĩnh Nguyên nói vui:

- Chắc con đến đây hoài để được ăn những món của bác nấu.

- Con cứ tự nhiên.

Mỹ Hằng xuất hiện đột ngột, cô lên tiếng:

- Hạnh phúc quá đi mất!

Vĩnh Nguyên, bà Hoa Mai và cả Hoa Cúc đều giật mình nhìn cô. Vĩnh Nguyên đánh giọng:

- Cô đến đây làm gì?

Mỹ Hằng nói như không có chuyện gì xảy ra:

- Tìm anh về chứ đi đâu. Chúng ta sắp tổ chức cưới rồi đó.

Buông đũa, Vĩnh Nguyên đứng lên:

- Tổ chức cưới ư?

- Đúng vậy!

- Ai cưới ai?

Mỹ Hằng bật cười lớn:

- Anh đóng kịch giỏi lắm. A, hay là anh sợ cô ta biết sẽ hận anh?

Vĩnh Nguyên chau mày:

- Cô nói cái gì thế?

Mỹ Hằng vẫn nói giọng bỡn cợt:

- Mẹ bảo anh về sắm đồ cưới với em đó. Giúp họ như vậy là đủ rồi. Mình còn phải lo cho tụi mình nữa chứ?

Vĩnh Nguyên nạt lớn:

- Cô im đi!

Mỹ Hằng nói tiếp:

- Em thấy anh khời cần phải đóng kịch nữa. Hãy nói thật cho cô ta biết đi.

Vĩnh Nguyên gắt to:

- Cô im đi!

- Hừm! Anh không thể trấn áp em được đâu. Hãy theo em về mà chuẩn bị lo đám cưới.

Vĩnh Nguyên nói một cách dứt khoát:

- Tôi không về, cô hãy về một mình đi.

- Không! Hôm nay em phải kéo anh về cho bằng được.

Vĩnh Nguyên thách thức:

- Nếu tôi không về thì sao chứ?

Mỹ Hằng lấy điện thoại ra:

- Nếu thế thì em buộc lòng phải gọi điện để mẹ anh đến đây.

Bà Hoa Mai lên tiếng:

- Nếu cô ấy đã nói thế thì con nên về đi Vĩnh Nguyên!

Mỹ Hằng nạt ngang:

- Bà im đi! Đâu đã đến lượt bà nói chứ?

Hoa Cúc thấy khó chịu trước lời nói hỗn xược của Mỹ Hằng:

- Chị thật là quá đáng. Dù sao mẹ tôi cũng đáng là mẹ chị kia mà. Tôi xin chị hãy tôn trọng.

Mỹ Hằng bật cười, trề môi nói:

- Tôn trọng bà ấy ư? Bà ấy mà là mẹ của tôi ư? Hồng dám đâu?

Vĩnh Nguyên lắc đầu:

- Cô càng lúc càng quá đáng. Thương cho ai sau này lấy phải cô làm vợ đó.

Hoa Cúc giận dữ nhìn Vĩnh Nguyên:

- Cả anh nữa, mau cút khỏi nơi này đi!

Mỹ Hằng nắm tay Vĩnh Nguyên lôi đi ra ngoài:

- Đó, người ta đuổi anh như đuổi tà vậy. Đi thôi!

Vĩnh Nguyên giăng tay cô ra:

- Cô buông tay tôi ra. Tôi tự biết đi mà.

Hoa Cúc hần học nói với anh:

- Anh nên về và từ nay đừng có tìm đến đây nữa.

- Hoa Cúc em...

Nhưng Vĩnh Nguyên đã bị Mỹ Hằng kéo đi.

- Nếu anh còn dằn dừ, em sẽ gọi điện đến đây sẽ lớn chuyện thêm đó.

Vĩnh Nguyên vung tay ra:

- Cô buông ra đi!

Anh quay lại Hoa Cúc:

- Em đừng có dại mà nghe lời của cô ta. Anh về rồi anh sẽ tới.

Hoa Cúc đưa hai tay bịt tai lại:

- Tôi không nghe và anh không nên đến đây nữa.

Hoa Cúc đóng nhanh cửa nhà lại. Cô ôm mặt khóc nức nở. Bà Hoa Mai ngồi im bà muốn để cho con khóc rồi nó sẽ tỉnh lại.

Hoa Cúc vừa bước ra khỏi phim trường thì cô đã gặp Mỹ Hằng đang rất thân mật với một anh chàng trông cũng rất điển trai. Chắc chắn anh ta là Phong tình nhân của cô. Trời ơi! Vĩnh Nguyên có biết chuyện này không?

- Hoa Cúc!

- Hả...

- Phát nè!

Hoa Cúc mừng rỡ:

- Trời ơi! Anh Phát, anh đi đâu như vậy?

- Tìm em!

Hoa Cúc giật mình:

- Tìm em ư? Có chuyện gì vậy anh?

Phát cười bí mật:

- Tìm cô giúp một người.

Hoa Cúc thần thờ hỏi:

- Ai?

Phát cười hì hì:

- Cô biết rồi còn hỏi làm gì?

Hoa Cúc chột hiệu, cô lắc đầu:

- Anh thông cảm, em bận lắm không thể đi theo anh được.

Phát lại hỏi:

- Em có nhìn thấy gì chưa?

Hoa Cúc hiểu câu hỏi của anh:

- Có Em đã nhìn thấy. Nhưng chuyện ấy không có liên quan gì đến chuyện đó cả.

- Em phải hiểu là Vĩnh Nguyên không hề yêu cô ta.

Lắc đầu, Hoa Cúc bảo:

- Đó là chuyện của anh ấy. Còn em, không quan trọng nữa. Chào anh!

- Hoa Cúc... Hoa Cúc...

Nhưng Hoa Cúc đã đi một cách dứt khoát. Thái độ đó, Vĩnh Nguyên đã nhìn thấy và anh rất đau lòng. Hoa Cúc cũng nghe đau nhói tim mình. Chẳng hiểu sao cuộc đời của cô luôn đau khổ thế này?

Cô đi như chạy trên đường. Bỗng có chiếc xe du lịch trắng gấp trước mặt mình. Cô mở to mắt định quát lên thì cô kịp dừng lại khi nhận ra đó là ông Vĩnh Thụy:

- Bác... con...

Ông Thụy cười bảo cô:

- Con lên xe đi! Bác có chuyện muốn nói với con.

Hoa Cúc không thể từ chối ông, nên cô vội bước lên xe:

- Mẹ con khỏe chứ Hoa Cúc?

Cô lễ phép gật đầu:

- Dạ, mẹ con vẫn khỏe ạ!

- Sao, chỗ mới có làm con khó chịu không?

Hoa Cúc lắc đầu:

- Dạ, ở đó ai cũng tốt với con cả. Xin bác hãy an lòng.

Hoa Cúc này...

- Dạ!

- Dường như giữa con và Vĩnh Nguyên có điều gì, đúng không?

Hoa Cúc lắc đầu:

- Dạ không đâu. Anh ấy đã giúp mẹ con tiền phẫu thuật, con vì cảm kích muốn trả ơn anh ấy, xin bác đừng bận tâm.

Ông Vĩnh Thụy thở dài:

- Bác gái con thật quá đáng, con đừng để lòng chuyện ấy.

- Dạ không có đâu bác.

Ông Thụy bỗng trở nên trầm tư:

- Hôm nay ta muốn đến nhà con để thăm mẹ con.

Hoa Cúc thật sự lúng túng. Cô biết phải làm sao đây? Có nên để ông đến nhà mình không? Nhưng nhìn thấy ông nhiệt tình như vậy cô không nỡ từ chối:

- Phiền bác con không muốn đâu.

Ông cười hiền nhìn cô:

- Có gì mà phiền đâu con!

Hai người bước xuống xe, bà Hoa Mai hơi tái mặt, Hoa Cúc nhận ra điều đó:

- Mẹ! Mẹ không sao chứ?

Ông Vĩnh Thụy lên tiếng:

- Chào chị!

Bà Hoa Mai có cử chỉ mất tự nhiên khi tiếp chuyện với ông:

- Anh đến đây thăm thì tôi mừng. Nhưng mà...

Ông Thụy nhìn bà ngạc nhiên:

- Dường như chị như chị có điều gì đó không an tâm.

- Tôi sợ...

Rót hai ly nước mời người lớn. Hoa Cúc lo lắng hỏi:

- Mẹ sợ gì cơ?

- Chị Lệ Chi mới vừa đến đây.

Ông Thụy hơi chau mày:

- Bà ấy đến đây làm gì?

Hoa Cúc cũng lo lắng:

- Bác ấy nói gì với mẹ?

Ông Thụy sốt ruột hỏi thêm:

- Bà ấy đã nói gì với chị.

Bà Hoa Mai có thái độ rất lạ lẫm. Bà nói mà không nhìn lên:

- Nói gì đi nữa thì chúng ta cũng phải chấp nhận thôi con ạ!

Hoa Cúc chưa hiểu ý của bà nên hỏi:

- Chấp nhận chuyện gì thế mẹ?

- Thành phố vốn dĩ không phải là nơi dừng chân của mẹ con mình.

Hoa Cúc lo lắng:

- Nhưng con muốn biết bác ấy nói gì với mẹ?

Bà Hoa Mai trở nên xa vắng:

- Không có gì hết. Mà mẹ con mình phải rời bỏ chỗ này mà thôi.

Hoa Cúc hờn dỗi:

- Tại sao phải bỏ mà đi chứ? Con không cam tâm.

Nước mắt bà nhẹ rơi:

- Con đừng làm cho mẹ khó xử. Chúng ta phải đi thôi con ạ!

Hoa Cúc nói như sắp khóc:

- Rồi còn việc làm của con thì sao hả mẹ?

- Đến nơi đó con sẽ có việc làm khác thôi.

Ông Vĩnh Thụy lên tiếng can ngăn:

- Chị đâu cần phải như vậy. Bà ấy đâu có quyền đuổi chị.

Bà Hoa Mai gật đầu:

- Đúng là chị ấy không có quyền. Nhưng ngược lại thì tôi có lòng tự trọng của mình anh ạ!

- Chị không cần phải nói gì cả. Tôi hiểu cả rồi. Hoa Cúc à! Con nên ngăn mẹ lại. Đừng đi đâu cả, mà hãy chờ bác.

Bà vội ngăn ông:

- Anh khỏi cần phải nhọc công vô ích. Tôi đã quyết định rồi.

Ông Thụy ra về một cách dứt khoát. Hoa Cúc băn khoăn không biết mình có nên nghe lời mẹ hay không? Chợt điện thoại của cô reo vang:

- Alô! Hoa Cúc nghe đây!

Phát bối rối nói:

- Em có thể đến đây được không?

Hoa Cúc lo lắng:

- Nhưng anh là ai?

- Phát nè!

- Có chuyện gì thế anh?

- Vĩnh Nguyên đang rất say. Nhưng anh, ấy chẳng chịu về. Chỉ có em là khuyên được anh ta thôi.

Hoa Cúc quay lại nói với mẹ rồi đi nhanh ra ngoài.

Vừa tới nơi thì cô đã nhận ra cảnh hỗn độn:

- Sao rồi anh Phát?

Phát nói với Vĩnh Nguyên:

- Hoa Cúc đến rồi, anh có muốn nói gì thì nói đi!

Hoa Cúc lắc đầu nhìn Vĩnh Nguyên:

- Tại sao anh phải ra thế này?

Vĩnh Nguyên ôm đầu:

- Anh bất lực, anh vô dụng lắm phải không em?

Hoa Cúc dư hiểu điều gì đã xảy ra với anh:

- Mọi chuyện đã an bài, anh nên tuân thủ theo mà thôi.

- Hoa Cúc! Anh không thể nào mất em được!

- Vậy thì sao?

- Em có hiểu cho anh không?

- Hiểu thì cũng có được gì. Nhưng em không muốn anh giết chết cuộc đời anh thế này đâu.

Vĩnh Nguyên tự rửa mình:

- Bất tài vô dụng!

Hoa Cúc lắc đầu:

- Em về đây. Vũ trường không phải là nơi em đến. Xin anh hiểu cho.

- Hoa Cúc, em đừng đi!

Mỹ Hằng xuất hiện:

- Hãy để cho cô ấy đi đi. Đã có em chăm sóc cho anh rồi.

Vĩnh Nguyên cười mai mỉa:

- Cô còn thời gian dành cho tôi sao? Anh ta đâu rồi?

Ném cho Hoa Cúc cái nhìn khinh bỉ, Mỹ Hằng dọa:

- Thì ra cô vẫn còn lui tới với Vĩnh Nguyên. Rõ ràng cô “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” mà.

Vĩnh Nguyên nói với Phát:

- Cậu đưa Hoa Cúc về giùm anh. Mọi chuyện ở đây để anh lo.

Hoa Cúc đi rồi, Vĩnh Nguyên cũng đứng lên:

- Tôi không muốn thấy mặt cô đâu. Cút đi cho tôi nhờ!

Mỹ Hằng cũng đâu dại gì mà đứng lại để nghe anh xỉ vả. Cô giậm gót giày thật mạnh quày quả ra khỏi quán bar. Vĩnh Nguyên tiếp tục uống, uống đến quên trời quên đất, quên cả mình là ai?

Buổi chiều, Hoa Cúc ngồi trên đồi hoa cúc ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Kỷ niệm chợt quay về. Cô mở bức tranh mà Vĩnh Nguyên tặng mình ra xem. Nước mắt lại ướt rèm mi, cô thầm gọi tên anh:

- Vĩnh Nguyên!

Kỷ niệm đầy ắp tim cô, mà hình bóng người xưa mất dạng. Mặc cho nước mắt tuôn dài xuống má, Hoa Cúc không buồn lau đi:

- Con vẫn còn buồn sao Hoa Cúc?

Lau nhanh dòng nước mắt, Hoa Cúc gượng cười với mẹ:

- Ngắm hoa cúc lúc chiều xuống là sở thích của con mà mẹ.

Hiểu hơn ai hết tâm sự của con, bà Hoa Mai nén tiếng thở dài:

- Mẹ không giúp gì được cho con. Mà ngược lại còn gieo cho con thêm buồn phiền hơn.

Hoa Cúc nhoen miệng cười với bà:

- Đâu có liên quan gì đến mẹ.

Bà Hoa Mai vuốt tóc con gái:

- Làm sao mà không liên quan đến mẹ được chứ?

Hoa Cúc vội nói:

- Con ngồi đây là chỉ nhớ đến Thu Trang mà thôi. Về đây không có nó con buồn lắm mẹ ạ!

- Hai đứa chơi thân nhau từ nhỏ lớn lên mỗi đứa một nơi làm sao mà khỏi buồn được.

Hoa Cúc nhìn vào khoảng mênh mông của vườn hoa cúc. Cô không ngờ khi quay lại đây thì mọi thứ đều thay đổi. Vườn hoa này đã là của người ta, bạn thân cũng bỏ đi... Chán thật.

- Mình vào thôi mẹ!

Bà Hoa Mai vẫn ngồi im tại chỗ. Dường như bà cũng đang quay về kỷ niệm:

- Hoa Cúc... ơi!

Hoa Cúc nhồm dậy:

- Thu Trang mẹ ạ!

Bà Hoa Mai cũng sực tỉnh:

- Nó đâu?

Hoa Cúc gọi to:

- Thu Trang ơi...

- Hoa Cúc...

Hai bên gặp nhau vui vẻ. Thu Trang ôm chầm lấy bạn:

- Mi về thật rồi sao Hoa Cúc?

Hoa Cúc đẩy bạn ra, hỏi:

- Sao không chịu nhìn cho kỹ đi! Xem có phải là Hoa Cúc không?

Thu Trang cười hì hì:

- Đúng là mi đây rồi mà. Nhưng sao mi gầy đi vậy?

Hoa Cúc bật cười:

- Thiếu ăn!

- Xạo nữa đi, ở thành phố mà thiếu ăn, thì ở đây chết đói.

Thấy hai đứa vui vẻ gặp lại. Bà Hoa Mai giục:

- Thôi về nhà đi hai đứa.

Bây giờ Thu Trang mới để ý đến bà, cô ôm cánh tay bà:

- Con thấy dì khỏe khoắn hơn trước rồi đó. Con mừng lắm!

Bà Hoa Mai gật gù:

- Dì đã phẫu thuật, hôm nay đã khỏe hẳn rồi.

- Ôi! Vậy thì sung sướng quá!

Hoa Cúc chọc bạn:

- Mi vui về vấn đề gì thì ta đã hiểu rồi.

- Sao cơ?

- Mi sắp được ăn bánh do mẹ ta làm chứ còn gì?

Thu Trang cười hì hì:

- Chỉ có mi là hiểu ta mà thôi.

Hoa Cúc lại hỏi:

- Khi nào thì mi đi làm lại?

Thu Trang lắc đầu:

- Ta không đi nữa.

- Sao cơ?

Thu Trang cười cười:

- Có mi về đây rồi, ta đâu cần phải đi nữa chứ?

Cảm động trước câu nói của bạn, Hoa Cúc muốn chảy nước mắt:

- Nhưng còn chuyện đi làm của mi thì sao? Chẳng lẽ bỏ lỡ cơ hội tốt ấy à?

- Tốt gì đâu. Vắng mi ta buồn nên đi làm để giết thời gian đó.

Hoa Cúc ôm chầm lấy bạn:

- Mi tốt với ta quá!

Thu Trang trở giọng nói:

- Không dám tất đâu à?

- Vậy chứ làm sao?

Thu Trang chu môi:

- Ta vẫn còn ám ức trong lòng nên buộc lòng phải chờ đợi mấy năm nay đó.

Hoa Cúc tròn mắt:

- Mi ám ức chuyện gì?

- Chưa ăn được hai mươi con khô mực của mi ta thật không cam lòng chút nào đâu.

Hoa Cúc bật cười lớn, cô kêu lên:

- Trời đất! Đến hôm nay mà mi vẫn còn nhớ sao?

- Tất nhiên rồi. Lờ lãi gấp đôi luôn đó!

- Ăn cướp hả?

Thu Trang xoa tay:

- Nể tình bạn, ta chỉ lấy năm chục con thôi.

- Gì mà năm chục con nhiều đến thế? Mi tính lãi gì mà dễ sợ luôn.

Thu Trang cười tỏ ra bí mật:

- Không phiền đâu. Để rồi coi.

Hoa Cúc tần ngần nhìn bao quát đồi hoa cúc rồi thở dài:

- Tiếc rằng đồi hoa cúc này không còn là của mình nữa. Nếu không thì ta sẽ đãi mi ăn khô mực suốt luôn đó.

- Thiệt hôn!

Hoa Cúc nói giọng tiu nghỉu:

- Thì ta nói thật. Nhưng mà vườn cúc này đã thật sự không còn nữa.

- Mi vì chuyện đó mà buồn à?

Hoa Cúc gật gù:

- Chủ mới cũng biết chăm sóc đó chứ. Vườn hoa đẹp ghê.

Thu Trang ôm vai bạn:

- Dường như mi rất nuôi tiếc đồi hoa này.

Sợ mẹ lại buồn, Hoa Cúc chông chế, cô khóa laptop sang chuyện khác:

- Làm gì có. Nó vẫn còn y nguyên ở đây. Mình vẫn có thể đứng ngắm nhìn nó mà.

Thu Trang hiểu ý bạn nên nói:

- Mi nói cũng phải lắm. Cái gì thuộc về mình là của mình mà thôi.

Bà Hoa Mai chột thở dài. Hoa Cúc lo lắng:

- Mẹ buồn nữa sao? Mai một có cơ hội con sẽ mua lại mảnh vườn khác mà mẹ.

Bà Hoa Mai lắc đầu than thở:

- Mẹ nhớ chị Hai con. Hoa Huệ chẳng biết trôi giạt nơi nào?

Hoa Cúc an ủi bà:

- Mẹ à! Con tin rồi đây chị Hai sẽ tìm lại mẹ mà thôi.

Bà Hoa Mai thở dài buồn bã:

- Hai mươi mấy năm rồi mà con. Đâu còn hy vọng gì nữa.

Điện thoại của Hoa Cúc có tín hiệu, nhận ra số điện thoại của Vĩnh Nguyên, cô liền bấm tắt ngay.

Thấy lạ, Thu Trang hỏi:

- Ai điện mà mi không nghe vậy?

Hoa Cúc cười gượng:

- Ai gọi lộn số mà thôi.

Thu Trang thôi không hỏi tiếp, cô nói với Hoa Cúc:

- Này, nếu người ta muốn bán lại đôi hoa cúc này mi có định mua hay không?

Hoa Cúc sáng mắt mừng rỡ:

- Thật không?

- Nhưng mà tiền đâu mà mua. Dù có muốn cũng chịu đứng nhìn mà thôi.

Thu Trang cảm thấy xót xa cho bạn. Nhưng mà chuyện này đâu thể giải quyết ngay được.

- Từ từ rồi tính nghe Hoa Cúc.

- Tất nhiên là như vậy rồi. Hãy chờ thần linh phò hộ đi.

Hoa Cúc bật cười:

- Mi lại dị đoan nữa rồi. Nhưng ta cũng tin như vậy nữa đó.

Thu Trang trề môi:

- Nè, mi có vấn đề phải không? Nhớ người yêu lắm rồi hả?

Cười khì, Hoa Cúc chối:

- Làm gì có người yêu mà nhớ. Mi khéo hỏi thì thôi.

- Anh Vĩnh Nguyên thì sao?

- O, sao mi biết anh ấy vậy?

Thu Trang cười tỏ ra bí mật:

- Chuyện gì của mi mà ta lại không biết. Mi khéo giấu ta mà thôi.

Mỹ Hằng cùng bà Mỹ Lan tiến lại gần ba người. Thu Trang là người nhìn thấy người lạ xuất hiện. Bà Mỹ Lan lên tiếng trước:

- Cho hỏi thăm nhà bà Hoa Mai ở đâu vậy cô?

Thu Trang chưa kịp nói thì cả bà Mai và Hoa Cúc quay lại. Cả hai giật mình. Bà Hoa Mai ngạc nhiên đến phát sợ:

- Bà... bà tìm tôi làm gì?

Mỹ Hằng đánh tiếng:

- Biết rồi còn hỏi.

Bà Mỹ Lan đành giọng:

- Tôi là mẹ của Mỹ Hằng đây. Tôi muốn lên đây là để...

Bà Hoa Mai sững sốt kêu lên:

- Mỹ Lan... có phải bà đấy không?

Bà Mỹ Lan hất mặt:

- Bà là ai mà sao biết tên của tôi. Ê, đừng có thấy sang rồi bắt quàng làm họ nghe.

Mỹ Hằng cũng bĩu môi, khinh khi:

- Lúc trước ở nhà bác Thụy cũng vậy đó mẹ. Tưởng chuột sa hũ nếp rồi. Nào ngờ mẹ chồng tôi lật tẩy. Ha... ha...

Hoa Cúc cắn răng cố dằn đau khổ. Cô nói như gắt lên:

- Chị đừng có ăn nói quá đáng như vậy. Dù sao mẹ tôi cũng là người lớn.

Mỹ Hằng nguýt dài:

- Người lớn mà chẳng biết dạy con để đi tranh giành chồng người khác.

Hoa Cúc âm ức:

- Chị...

- Bộ tôi nói không phải à?

Hoa Cúc nổi giận:

- Chị nên nhớ gia đình tôi đã chuyển đi rồi đó. Ở đây là nhà của tôi đó.

Mỹ Hằng cười khan:

- Cô đi! Nhưng đã để lại cho tôi bao chuyện đau buồn. Bức tranh ấy đâu?

- Tôi... tôi xé nó đi rồi.

- Ai tin điều này chứ?

Bà Hoa Mai nãy giờ nhìn bà Mỹ Lan chăm chăm. Bà không thể làm được, nên nói:

- Mỹ Lan? Bà chẳng nhìn ra tôi thật sao? Tôi là Hoa Mai đây.

Bà Mỹ Lan hơi lùi lại, miệng vẫn khước từ:

- Không! Tôi không biết bà là ai?

Bà Hoa Mai xắn tay áo lên. Vết sẹo to tướng hiện ra:

- Vậy bà có nhớ vết sẹo này hay không? Chính bà đã ban tặng cho tôi kia mà.

Bà Mỹ Lan vẫn một mực từ chối:

- Tôi không biết gì hết. Chắc bà tâm thần rồi đó...

Bà Hoa Mai không thể im lặng được nữa. Bà quay qua Mỹ Hằng:

- Rón con có một vết son rất đỏ phải không?

Mỹ Hằng sững sốt:

- Sao bà biết rón của tôi có vết son đỏ?

Bà Hoa Mai mừng đến chảy nước mắt. Bà kể:

- Lúc sinh con ra, cha con là người đã phát hiện ra sớm nhất.

Bà Mỹ Lan quát lên:

- Thôi, bà đừng có mà nói bậy. Rón có son gì chứ?

Bà Hoa Mai nói như năn nỉ bà:

- Tôi xin chị hãy để cho mẹ con của tôi nhìn nhau đi. Chị đã nhẫn tâm chia cắt tình mẫu tử của chúng tôi hai mươi mấy năm rồi.

Bà Mỹ Lan tròn mắt:

- Bà nói điên nói khùng gì thế?

- Tôi biết nó là Hoa Huệ, là con gái lớn của tôi.

Mỹ Hằng chớp mắt, cô lẩm bẩm:

- Hoa Huệ ư?

Hoa Cúc xen vào:

- Đúng đó chị Hai. Chị là Hoa Huệ em là Hoa Cúc nè. Mẹ vẫn thường nói cho em nghe như thế.

Mỹ Hằng liếc xéo Hoa Cúc:

- Ta làm sao mà chị em với cô được.

Nghe cô nói thế, bà Mỹ Lan liền kéo cô ra khỏi nhà của bà Hoa Mai.

- Đi thôi con!

Bà Hoa Mai nhào tới nhưng bị bà Mỹ Lan xô lại làm bà té nhào, ngất xỉu. Mọi người xúm lại đưa bà vào bệnh viện Đà Lạt.

Mỹ Hằng khóc ngất lên bên giường bệnh của bà Hoa Mai. Chính cô gián tiếp gây cho mẹ đẻ của mình ra nông nỗi này. Hoa Cúc chẳng những không trách chị mà còn nói câu an ủi:

- Chị đừng có khóc nữa. Mẹ tỉnh lại sẽ vui lắm khi biết chị chịu nhìn mẹ đấy.

Mỹ Hằng nhìn Hoa Cúc hiền lành mà còn biết xoa dịu nỗi đau trong lòng cô.

- Em không giận chị sao?

Hoa Cúc mỉm cười, lắc đầu:

- Làm sao mà em lại giận chị chứ. Chỉ vì hoàn cảnh thôi mà chị.

Mỹ Hằng lo lắng:

- Liệu mẹ có tỉnh lại không em?

Hoa Cúc trấn an chị:

- An tâm đi, nhất định mẹ của mình sẽ tỉnh lại mà thôi.

Mỹ Hằng ăn năn nói:

- Trước đây vì ích kỷ chị đã gây cho em nhiều đau khổ, em có hận chị không?

- Không có! Em hiểu mà chị.

Từ bên ngoài Thu Trang chạy vào:

- Hoa Cúc ơi!

Hoa Cúc lờm bạn:

- Bệnh viện đấy! Có gì mà trông mi có vẻ vui như vậy?

Thu Trang xụ mặt:

- Mình chỉ vui ké với mi thôi.

- Gì cơ?

- Từ xa mình thấy gia đình của anh Vĩnh Nguyên lên đấy.

Hoa Cúc nhìn Mỹ Hằng:

- Chắc là họ lên bảo chị về để tổ chức cưới.

Mỹ Hằng từ chối:

- Người Vĩnh Nguyên cưới là em chứ không phải là chị.

Hoa Cúc từ chối:

- Đừng làm vậy chị. Mình là chị em mà.

- Nhưng người Vĩnh Nguyên yêu là em chứ không phải là chị.

Hoa Cúc than thở:

- Chị thấy rồi đó, mẹ đang bệnh em đâu thể xa mẹ được.

- Chị sẽ thay em mà lo cho mẹ.

- Vậy còn mẹ nuôi chị thì sao?

Mọi người đã đến đông đủ. Bà Mỹ Lan lên tiếng:

- Khỏi cần ai lo cho tôi cả.

Mỹ Hằng kêu lên:

- Mẹ! Mẹ đến rồi sao?

Bà Mỹ Lan bước lại gần hơn:

- Mẹ phải lên để bàn giao con cho mẹ đẻ của con đây.

Hoa Cúc lo lắng:

- Vậy còn bà thì sao? Tuổi bà đã cao cần có người chăm sóc.

Bà Mỹ Lan nhìn Hoa Cúc, gật gù:

- Con hiền lành quá, hèn gì Vĩnh Nguyên nó yêu đến như vậy.

Bà Hoa Mai mở mắt. Bà nhìn mọi người lạ lẫm:

- Sao đông quá vậy?

Hoa Cúc sung sướng ôm chầm lấy bà mà nói:

- Mẹ tỉnh rồi nè chị Hai.

Mỹ Hằng quỳ dưới trước mặt bà Hoa Mai, nói mếu máo:

- Xin mẹ hãy tha thứ cho con.

Bà Mai sung sướng nắm lấy tay con gái.

- Đứng lên đi con!

Mọi người vui vẻ. Bà Lệ Chi bước lại gần hơn bà nói:

- Tôi thành thật xin lỗi chị. Mọi việc do tôi hồ đồ mà ra cả.

Bà Hoa Mai lắc đầu, mỉm cười:

- Không có gì đâu chị, từ nay cứ xem nhau là bạn.

Ông Vĩnh Thụy cũng lên tiếng:

- Chúng ta bàn tới chuyện đám cưới cho hai đứa nhỏ đi.

Bà Hoa Mai nhìn hai đứa con gái của mình, bà hỏi một cách tế nhị:

- Thế anh định hỏi cưới đứa nào vậy? Bây giờ tôi có những hai đứa con gái đó.

Mỹ Hằng nhìn mọi người rồi nói:

- Anh Nguyễn xin hỏi cưới Hoa Cúc đó mẹ.

Bà Hoa Mai ngập ngừng:

- Vậy còn con thì sao?

Phong xen vào:

- Hoa Huệ sẽ là vợ của con đó, xin bác hãy gật đầu cho con nhờ.

Vĩnh Nguyên hỏi Hoa Cúc:

- Thế em có gật đầu chấp nhận lời cầu hôn của anh không?

Hoa Cúc đỏ mặt xấu hổ:

- Em không biết. Mẹ gả đâu thì em chấp nhận ở đó.

Mọi người cùng cười. Thu Trang vừa tới đã nói:

- Di được xuất viện rồi. Sẵn xe của anh Vĩnh Nguyên chúng ta đưa di về luôn.

Mọi người đã lên xe. Thu Trang cố tình giữ chân Vĩnh Nguyên và Hoa Cúc lại. Trao cho anh chìa khóa xe của mình, rồi nói:

Anh đưa Hoa Cúc về nhé.

- Vậy còn mi?

- Ta có cách của ta mà.

Hoa Cúc cười vui vẻ:

- Không ngờ nhỏ cũng ga-lăng ghê.

- Chúc hai người vui vẻ.

Vĩnh Nguyên đưa Hoa Cúc về đồi hoa cúc. Hai người ngồi ngắm cánh đồng hoa cúc đang rộ nở thơm ngát.

- Em có yêu anh không Hoa Cúc?

Hoa Cúc hơi cúi đầu, cô nói tránh:

- Rất tiếc đời hoa này không còn là của riêng em.

Vĩnh Nguyên trịnh trọng nói:

- Anh xin dâng tặng nó cho em.

Hoa Cúc thở dài:

- Em đã bán cho người ta rồi.

- Và anh đã mua lại của họ và nhờ Thu Trang chăm sóc hộ.

Hoa Cúc xúc động:

- Anh tốt với em vậy sao?

- Anh chỉ muốn dành cho em một bất ngờ hạnh phúc.

- Đúng là em hạnh phúc thật. Mới đây thôi em tưởng mình đã mất tất cả rồi.

Vĩnh Nguyên vuốt tóc cô âu yếm nói:

- Nhưng bây giờ em có tất cả rồi, đúng không?

Hoa Cúc ngả đầu lên vai anh:

- Em thật hạnh phúc! Em cảm ơn anh thật nhiều.

Vĩnh Nguyên ôm siết cô vào lòng.

- Em hiền lành, nhân hậu nhất định phải được hạnh phúc mà thôi.

Hoa Cúc tựa quây trong lòng anh:

- Em đã khóc hết nước mắt và ngồi đây hàng giờ để nhớ thương anh.

Vĩnh Nguyên an ủi:

- Từ bây giờ chúng mình sẽ không còn xa cách nữa. Ngày cưới của chúng mình sẽ kết toàn là hoa cúc, em có chịu không?

Hoa Cúc mỉm cười hạnh phúc:

- Đó là mơ ước của em. Hoa cưới sẽ là Hoa cúc.

- Còn anh, anh sẽ yêu hoa cúc, bằng xương bằng thịt suốt cuộc đời.

Hai người quỵn lấy nhau. Vĩnh Nguyên hái một đóa hoa cúc cài lên má tóc của cô. Hoa Cúc càng thêm xinh đẹp, làm ngất ngây lòng anh Vĩnh Nguyên cúi

xuống hôn lên bờ môi đang hé nở chờ đón. Họ quyện nhau thành một. Nụ hôn đầu đời kéo dài của tận cùng hạnh phúc. Họ bên nhau giữa đôi hoa cúc tím thủy chung và hạnh phúc bền lâu.

HẾT